

บทที่ ๔

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยควยวิเศษของ นิวแมน - คูสต์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่เสนอไว้ได้ดังนี้

๑. จากสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่เสนอไว้ว่า การรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่เขาเรียนในโรงเรียน และเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน แตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ขอมูลดังกล่าว ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่เขาเรียนในโรงเรียน และเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน มีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ จากตารางที่ ๒ ($F .๔๔ ๑, ๒๓๒ = ๖.๖๓$) และค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่เขาเรียนในโรงเรียน มีค่าสูงกว่าของเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน จากตารางที่ ๑.๒ จึงสรุปได้ว่า เด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่เขาเรียนในโรงเรียนมีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติได้ดีกว่าเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เอ็ดเวิร์ด^๑ ที่สรุปไว้ว่า การสอนจะช่วยให้เด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีสามารถรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ ได้ดีขึ้น และยังช่วยพัฒนาการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของเด็กอายุ ๕ ปีที่ได้รับการฝึกให้ตีเท่ากับเด็กอายุ ๖ ปีที่ไม่ได้รับการฝึก จึงอาจกล่าวได้ว่า การเข้าเรียนในโรงเรียน จะทำให้เด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีสามารถ

^๑ Edwards, " The Effects of An Instructional Session on the Perception of Single Depth Cues in Two-Dimensional Pictorial Material by Children Aged 5 and 6, " pp. 4541-A.

รับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ ได้ดีกว่าเด็กอายุ ๕ และ ๖ ปีที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประสบการณ์และการฝึก การเข้าโรงเรียนจะช่วยทำให้เด็กมีการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ รู้จักคิด สังเกต และมีเหตุผล มีความเชื่อมั่นในตัวเอง กล้าพูด กล้าทำ และแสดงความคิดเห็น

๒. จากสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่เสนอไว้ว่า การรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของเด็กอายุ ๕ ปี และเด็กอายุ ๖ ปี แตกต่างกันจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กอายุ ๕ ปีและเด็กอายุ ๖ ปี มีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จากตารางที่ ๒ (F .๔๔ ๑, ๒๑๒ = ๖.๖๓) และค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของเด็กอายุ ๖ ปี มีค่าสูงกว่าเด็กอายุ ๕ ปี จากตารางที่ ๑.๔ จึงอาจสรุปได้ว่า เด็กอายุ ๖ ปี มีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ ได้ดีกว่าเด็กอายุ ๕ ปี ซึ่งสนับสนุนกับผลการวิจัยของ ไบกี^๑ และเลิศลักษณ์ สุทธิพิทักษ์^๒ ที่พบว่า เด็กมีอายุต่างกันจะรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติได้แตกต่างกัน และจากผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เฟลด์แมน^๓ และดวงเคื่อน ศาสตร์ภัทร^๔ ที่สรุปไว้ว่า การรับรู้ทางสายตาของเด็กจะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ และระดับชั้นเรียนอีกด้วย

^๑ Baikie, "The Effects of Single and Combined Pictorial Cues on the Perception of Depth by Children Aged Five and Six," pp. 1911-A.

^๒ Lertlak Suthipitak, "The Effects of Information Level and Depth Cues as Portrayed in Static Two-Dimensional Pictures on the Perception of Depth by Children Aged Five and Six," pp. 5623-5624 A.

^๓ Feldman, "Visual Perception of Children and Their Relation to Reading," pp. 1084-1085.

^๔ ดวงเคื่อน ศาสตร์ภัทร, "การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับการรับรู้ทางสายตา และแบบการคิดวิเคราะห์เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจตในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๕ ของเด็กไทย-จีน" (ปริญญา

๓. จากสมมติฐานข้อที่ ๓ ที่ได้เสนอไว้ว่า การรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของ เด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี และเด็กหญิง อายุ ๕ และ ๖ ปี มีความแตกต่างกัน จากผลการวิเคราะห์หขมมูล พบว่า เด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี และเด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี มีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ (F .๘๔ ๑, ๒๓๒ = ๖.๖๓) จากตารางที่ ๒ และค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของ เด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี มีค่าสูงกว่าของ เด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี จากตารางที่ ๑.๓ จึงอาจสรุปได้ว่า เด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี มีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติได้ดีกว่าเด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้ สนับสนุนผลการวิจัยของวิบูลย์ศรี เวชวัฒน์ ที่ได้สรุปไว้ว่า ในเด็กชั้นประถมปีที่ ๑ เด็กนักเรียนชายมีความสามารถในการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติได้ดีกว่าเด็กนักเรียนหญิง จากตารางที่ ๓ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ กับการเข้าเรียน และไม่ได้เข้าโรงเรียน โดยวิธีนิวแมน - คูลล์ พบว่า เด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่เข้าเรียนในโรงเรียนมีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติได้ดีกว่า เด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่เข้าเรียนในโรงเรียน แต่เด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน มีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติไม่แตกต่างกับเด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน จากผลของการวิจัยที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากเด็กชายและเด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่ไม่ได้เข้าโรงเรียนต่างก็ได้รับการอบรมสั่งสอนทำให้เกิดการ เรียนรู้ในสภาพและลักษณะที่เท่าเทียมกัน มีฐานะเศรษฐกิจอยู่ในระดับเดียวกัน และมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑วิบูลย์ศรี เวชวัฒน์, " การศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของนักเรียนระดับประถมปีที่ ๑ และประถมปีที่ ๒ โดยใช้เครื่องชี้ความลึกแบบแนวเส้น ขนาด และการบังกัน " (ปริญญานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา , ๒๕๑๖), หน้า ๕๓.

ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ เด็กที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียนจะมีความเข้าใจเรื่องความลึกของภาพ ๒ มิติ ไม่ค่อยดีนัก เนื่องจากขาดประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ เครื่องชี้ความลึกของภาพทั้ง ๓ แบบ ที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แต่สำหรับการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติของเด็กชายอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่เขาเรียนในโรงเรียน ดีกว่าเด็กหญิงอายุ ๕ และ ๖ ปี ที่เขาเรียนในโรงเรียน อาจเนื่องมาจากเมื่อเขาโรงเรียนแล้ว การเล่นและความสนใจของเด็กชายแตกต่างกับเด็กหญิง ทำให้ได้รับประสบการณ์จากโรงเรียนแตกต่างกัน และเด็กชายได้รับประสบการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้เรื่อง การรับรู้มากกว่า นอกจากนี้ เด็กชายมีความซุกซน และมีความคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งช่วยส่งเสริมความสามารถในการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ ได้ดีกว่าเด็กหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิบูลย์ศรี เวชวัฒน์^๑ ที่สรุปไว้ว่า เด็กชายในระยะที่เริ่มเข้าเรียนใหม่ ๆ จะมีการรับรู้ความลึกของภาพ ๒ มิติ แตกต่างไปจากเด็กหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑เรื่องเดียวกัน , หน้า ๕๔.